

"Прилетів снаряд й у вікнах скло повилітало": історія жінки з Маріуполя, яка оселилася в Тернополі

Ірина Моргун

·18 травня 2022

Ольга Бусенко народилася та виросла у Маріуполі. Там жила й працювала разом із чоловіком. Вони – будівельники. Виховували двох дітей. Син зараз несе службу. 24 лютого, коли Росія напала на Україну, їхнє життя змінилося. Про війну та втечу із Маріуполя Ольга Бусенко розповіла Суспільному.

Жінка каже, їхній будинок був розташований у центрі міста, поблизу драмтеатру. Коли почали стріляти, вирішили забарикадуватися. Згодом у місті відключили світло та газ.

"Прийшло усвідомлення, що усе це надовго. Виїхати після 26 лютого уже було складно. До нашого будинку почали приходили інші люди – сусіди, родичі. Усіх було – 13. Переховувалися у маленькому підвальчику. Ми були в одній кімнатці. Ми її обклали матрацами, хтось ще приніс ковдри, щоб було тепліше. І ми всі спали в цій малесенькій кімнатці, тому що на вулиці було мінус 10. Неподалік прилетів снаряд й у вікнах скло повилітало. Ми їх щитами позабивали. Мій чоловік ходив по воду, рубав дрова, палив багаття. Ми спали в одязі, на себе надягали всього побільше, потім старалися цей одяг на сонце повісити, щоб він трошки висох. Можливості прати не було. Прийшов такий

момент, коли питна вода – святе. Тому ми її дуже берегли. Вже потім почали пити воду з кринички, готували на цій воді", – розповіла Ольга Бусенко у програмі "Сьогодні. Головне".

Ольга Бусенко та ведуча програми Оксана Максимлюк

За словами жінки, так маріупольці жили до 17 березня.

"Найважче таке життя переносили діти. Найстрашнішими були ночі. Смерть була повсюди. Хоронили людей просто у дворах. А тоді вже прийшла така стадія, коли люди лежали просто на дорогах, їх накривали покривалами. Коли покривала закінчилися, їх накривали целофаном, целофановими пакетами. А потім вже просто без пакетів. Тому що забрати просто було нікому, постійні обстріли. Лікарі – це герої нашого часу. Вони працювали в лікарнях цілодобово й робили все можливе, щоб врятувати людей. Було дуже багато поранених: осколкові поранення, відірвані руки і ноги".

Ольга Бусенко каже, після 15 березня розпочалися масовані авіаудари.

"Авіабомбу кинули на драмтеатр. Це було зовсім поряд, почав горіти художній музей імені Куїнджі. Тоді ми зрозуміли, що час їхати з Маріуполя. Вибратися вирішили своєю машиною. Забрали із собою 84-річну маму, яка не вставала з ліжка. Це був великий ризик. Довкола інформаційна блокада. Ми намагалися зібратися в колону, щоб нас було більше авто. Ми вже розуміли, що Бердянськ окупований. Дуже багато блок-постів ми проїжджали. Не всіх пропускали, когось попросили "подарувати" авто. Різні випадки були. Ми, звичайно, боялися, бо розуміли, що ми залишимося просто на дорозі з лежачою людиною і маленькими дітьми. Тому я всю дорогу молилася, більше нічого не

залишалося робити. Я вважаю, що це був якийсь благословенний день, бо ми всю дорогу проїхали спокійно. Але до нас розстрілювали колони і після нас. А ми за 8 годин доїхали до Запоріжжя".

За словами жінки, вона хоче запам'ятати місто таким, яким воно було до нападу російських окупаційних військ.

"Я намагаюся просто забути те, що я бачила, тіруїни. Мене дитина заспокоює. Каже, що все відбудуємо. Кажу: "Так, звичайно"! Я, як будівельник, розумію скільки потрібно коштів, щоб відновити, але хочеться сподіватися, що ми скоро повернемо ці території. Ми подолали 2 500 кілометрів. Ми спершу до кордону, потім від кордону, велика мандрівка була. У нас такі чудові люди. Я цього не знала, була дуже здивована".

Родина Ольги Бусенко пробувала виїхати за кордон, але в Тернополі запропонували гуртожиток й вони залишитися в Україні.

Авторка Анжела Шова

<https://suspilne.media/240965-ratuvalniki-u-visivankah-u-ternopoli-pereselencam-vlastovali-fotosesiu/>